

Feministiske anbefalinger og krav

Vedtaget på Nordisk Forum Malmø 2014 – New action on women's rights.

FN gennemførte den fjerde kvindekongres i Beijing i 1995. Der godkendte verdens regeringer Handlingsplanen fra Peking, Beijing Platform for Action. Kvindebevægelsens verdensomfattende arbejde og dens stærke vilje til at nå frem til en aftale var en af forudsætningerne for godkendelsen. De regeringer, som underskrev handlingsplanens tolv artikler, påtog sig at realisere CEDAW, Kvindekonventionen ved at bedrive et aktivt og synligt arbejde.

Siden 1995 er der ikke blevet afholdt nogen verdenskonference om kvinders rettigheder. Der er blevet talt om en ny konference, men der advares også for tilbageslag ved en genforhandling af Handlingsplanen. Den internationale udvikling går ikke fremad. Eksempler på dette er, at FN's medlemslande i år 2012 ved Commission on the Status of Women, CSW, ikke kunne blive enige om fælles konklusioner. Andre eksempler er den udvandede tekst om kvinder og ligestilling i slutdokumentet fra Rio+20, og at de Millennium-mål, som verden er længst fra at opfylde, handler om kvinder og ligestilling.

Rundt omkring i verden relativiseres og indskrænkes kvinders rettigheder under henvisning til traditioner, religioner og kulturer. Der bliver sat spørgsmålstejn ved principperne om universelle rettigheder og demokrati. Økonomiske, miljømæssige og politiske kriser har gentagne gange vist sig at have størst negativ indvirkning på kvinder, især fattige kvinder, samtidigt har kvinder været lukket ude fra de beslutningsprocesser, som har ført til kriserne.

Selv Norden står med store ligestillingsudfordringer. Handlingsplanen fra Peking stiller tydelige krav, som de nordiske lande stadig ikke lever op til. Der er afgørende mangler på områder som mænds vold mod kvinder, arbejdsmarkedet og ligeløn, kvinders økonomiske selvstændighed, omsorgsarbejdets organisering og fordeling samt kvinders indflydelse og magt.

Kvindes ret til en god udvikling, fuld deltagelse i de demokratiske beslutninger nationalt og internationalt, i fred og i konflikt, styrket egen økonomi, bedre arbejdsvilkår, mindre ubetalt arbejde, mangel på undertrykkende stereotype billeder, frihed fra vold, ret til sundhed og at bestemme over sine egne kroppe, fødsler og seksualitet er alle højaktuelle spørgsmål, som kræver konkrete indsatser. Det er af største betydning, at hver regering holder fast ved tidligere

forpligtelser og viser hvordan de ligestillingspolitiske udfordringer skal takles. Kvinders rettigheder og ligestilling er nødvendige forudsætninger for fælles holdbare udviklingsmål.

Kvindebevægelsen er vokset frem ved at kvinder har reageret på uretfærdigheder og handlet mod undertrykkelse. Kvinder har enkeltvis og i grupper forskellige livsvilkår, oplever forskellige former for diskrimination og har sat forskellige mål øverst på sin feministiske dagsorden. I arbejdet for alle kvinders menneskelige rettigheder er det nødvendigt at have et såkaldt intersektionelt perspektiv, når man løser de konkrete spørgsmål. Trods disse forskelle mødes vi i en fælles kamp for kvinders rettigheder og ligestillede samfund.